

biblioteca rao

GAYLE FORMAN

Dacă aş rămâne

Traducere din limba engleză

MANUELA BULAT

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FORMAN, GAYLE

Dacă aș rămâne / Gayle Forman; trad.: Manuela Bulat. – București

Editura RAO, 2014

ISBN 978-606-609-709-3

I. Bulat, Manuela (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO

Str. Bârgăului nr. 9-11, sect. 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

GAYLE FORMAN

If I Stay

© Gayle Forman, 2009

Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010

pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-709-3

Lui Nick
În sfârșit... Pentru totdeauna

7.09 a.m.

Toți sunt de părere că s-a întâmplat din cauza zăpezii. Și, într-un fel, presupun că așa este.

M-am trezit azi-dimineață și am constatat că o pătură albă acoperă peluza din fața casei. Nu are nici măcar trei centimetri grosime, dar, în această parte a Oregonului, o simplă fulgurală face să paralizeze orice activitate, fiindcă singurul plug de zăpadă nu mai prididește să curețe străzile. Ce curge din cer e lapoviță – și curge, și curge, și curge –, nu vreun fel de ploaie înghețată. Fratele meu mai mic, Teddy, scoate un strigăt războinic când radioul mamei anunță închiderea drumurilor.

– Ninge! urlă el. Tată, hai să facem un om de zăpadă.

Tata zâmbește și își scutură pipa. A început să fumeze de curând, ca fază a etapei *Tata știe cel mai bine*¹ pe care o traversa.

¹ *Father Knows Best* – popular sitcom american de radio și televiziune ilustrând anii '50 și '60 și portretizând o viziune idealizată a vieții clasei de mijloc. (n.tr.)

În plus, poartă cravate. Nu mi-e deloc clar dacă toate astea sunt bune sau nebune – felul tatei de a anunța că a fost punkist, dar acum este profesor de engleză la școală sau dacă faptul că a devenit profesor a provocat, în realitate, această adevărată recădere în trecut. Dar îmi place parfumul tutunului de pipă. Este dulceag și miroase a fum, și îmi amintește de iarnă și de sobe cu lemne.

– Poți să faci o încercare dacă ai curaj, îi spune tata lui Teddy, dar abia dacă s-a depus. Poate că ar trebui să o consideri o tentativă de zăpadă.

N-aș putea zice că tata este fericit. Chiar și trei centimetri de zăpadă înseamnă că școlile sunt închise, inclusiv liceul meu și școala la care lucrează tata, așa că, și pentru el, înseamnă o neașteptată zi liberă. Mama, care lucrează în oraș, ca agent de turism, închide radioul și își toarnă o a doua cană cu cafea.

– Ei bine, dacă voi chiuliți astăzi, nici vorbă ca eu să muncesc. Pur și simplu, nu-i corect.

Ridică telefonul pentru a suna pe cineva. După ce termină de vorbit, se uită la noi.

– Să pregătesc micul dejun?

Eu și tata izbucnim în râs în același timp. Mama ne dă cereale și pâine prăjită. Tata este bucătarul familiei.

Prefăcându-se că nu ne-a auzit, se îndreaptă spre dulap pentru a lua o cutie de Bisquick¹.

– Hai să fim serioși! Cât de greu poate fi? Cine vrea clătite?

– Eu! Eu! țipă Teddy. Poți să pui fulgi de ciocolată în ele?

¹ Amestec preambalat, constând în făină, grăsimi, sare și praf de copt (n.tr.)

– Nu văd de ce nu, îi răspunde mama.

– Ura! chirăie Teddy fluturându-și mâinile prin aer.

– Ai prea multă energie pentru ora asta matinală, îl necăjesc eu. Mă întorc spre mama. Poate că n-ar trebui să-l lași pe Teddy să bea atâta cafea.

– Am trecut la cafea decofeinizată, a preluat mama ideea. E exuberant din fire.

– E-n regulă, atâta timp cât nu mă treci pe mine pe decofeinizată, spun eu.

– Asta s-ar numi maltratarea copilului, zice tata.

Mama îmi dă o cană aburindă și un ziar.

– Este acolo o poză drăguță a unui tânăr, spune ea.

– Serios? O poză?

– Îhî. Este tot ce am văzut din el de astă-vară, răspunde mama uitându-se lung la mine, cu sprânceana ridicată, stilul ei de privire cercetătoare a stării de spirit.

– Știu, zic eu și apoi, fără să vreau, oftez.

Trupa lui Adam, Shooting Star, se află pe o spirală ascendentă, ceea ce, în general, este grozav.

– Ah, faima irosită pe cei tineri, spune tata, dar zâmbește.

Știu că este bucuros pentru Adam. Mândru chiar.

Frunzăresc ziarul, căutând calendarul. Există o mică prezentare a trupei Shooting Star, cu o poză și mai mică a celor patru membri alături de un amplu articol despre Bikini și o fotografie uriașă a solistei: diva-punk-rock Brooke Vega. Articolașul despre ei spune, în principal, că trupa Shooting Star va cânta pentru Bikini în deschiderea concertului din

Portland susținut cu ocazia turneului efectuat de respectiva formație. Nu se menționează știrea mult-mai-importantă-pentru-mine că Shooting Star a cântat într-un club din Seattle și, după cum mi-a spus Adam într-un mesaj trimis la miezul nopții, a avut un succes nebun.

– Te duci diseară? întrebă tata.

– Așa intenționez. Depinde dacă închid sau nu drumurile din tot statul din cauza zăpezii.

– Se apropie viscolul, spune tata arătând spre un unic fulg care plutea spre pământ.

– În plus, trebuie să repet cu un pianist de la colegiu, pe care nu știu de unde l-a scos profesoara Christie.

Doamna Christie este o profesoară de muzică pensionată, de la universitate, cu care am lucrat în ultimii câțiva ani și care întotdeauna caută victime cu care să cânt.

„Te ajută să te menții în formă, așa încât să le poți arăta tuturor acelor snobi de la Juilliard cum se cântă cu adevărat“, obișnuiește ea să spună.

N-am intrat încă la Juilliard, dar audiția a mers chiar bine. Suitele lui Bach și Șostakovici mi-au ieșit ca niciodată, de parcă degetele îmi erau pur și simplu o extensie a strunelor și arcușului. Când am terminat de cântat, gâfâind, cu picioarele tremurând din pricină că le ținusem strâns lipite, unul dintre membrii juriului a aplaudat puțin, ceea ce cred că nu se întâmplă prea des. Pe când mă îndreptam încet spre ieșire, același tip îmi spusese că trecuse multă vreme de când acea școală nu mai „văzuse o țărăncuță din Oregon“. Profesoara

Christie a interpretat cuvintele drept o acceptare garantată. Eu nu am fost sigură că era chiar așa. Și nu eram sută la sută convinsă că voiam să fie adevărat. La fel ca ascensiunea meteorică a trupei Shooting Star, admiterea mea la Juilliard – dacă se va întâmpla – va crea anumite complicații sau, mai exact, va accentua complicațiile apărute în ultimele câteva luni.

– Am nevoie de mai multă cafea. Mai vrea cineva? întrebă mama agitându-se pe deasupra mea cu străvechea cafetieră.

Am adulmecat cafeaua, boabele franțuzești prăjite, negre, uleioase, cu o aromă bogată, care erau preferatele noastre, ale tuturor. Chiar și numai mirosul este suficient pentru a mă înviora.

– Mă gândesc să mă duc înapoi în pat, spun eu. Violoncelul meu este la școală, așa că nici măcar nu pot exersa.

– Nu exersezi? Timp de douăzeci și patru de ore? Liniștește-te, inima mea frântă! zice mama.

Deși a căpătat gust pentru muzică clasică de-a lungul anilor – „e ca și când înveți să apreciezi o brânză împuțită“ –, nu este întotdeauna încântată de repetițiile mele maraton. Aud o căzătură și un bubuit venind de la etaj. Teddy bate la toba lui. Aceasta îi aparținuse tatei. Pe vremea când cânta la tobe, într-o-mare-trupă-din-oraș-neștiută-nicăieri, când lucra la un magazin de muzică.

Tata rânjește la auzul gălăgiei făcute de Teddy și, văzându-l, mă străpunge un junghi de durere. Știu că este o prostie, dar întotdeauna m-am întrebat dacă tata nu este dezamăgit că n-am devenit pasionată de rock. Am avut de gând. Dar, în

clasa a treia, am dat peste violoncel în sala de muzică – mi s-a părut că arată aproape uman. Părea că, de cânti la el, îți va spune secretele sale, așa că am început să cânt. Au trecut aproape zece ani de atunci, dar nu m-am oprit.

– Cam asta a fost în privința somnului, țipă mama, ca să acopere gălăgia făcută de Teddy.

– Ia te uită, zăpada se topește deja, spune tata pufăind din pipă.

Mă duc la ușă și furișez o privire afară. Un petic de soare se ițește dintre nori și aud șiroitul zăpezii care se topește. Închid ușa și mă îndrept înapoi către masă.

– Cred că lumea a reacționat exagerat, zic eu.

– Poate. Dar ei nu pot redeschide școlile. Glonțul a ieșit deja pe țeavă, iar eu mi-am aranjat o zi liberă, spune mama.

– Așa-i. Dar am putea profita de această ocazie neașteptată ca să mergem undeva, sugerează tata. Să ne ducem undeva cu mașina. Să-i vizităm pe Henry și Willow.

Henry și Willow sunt un fel de prieteni pasionați de muzică de-ai mamei și tatei, care au făcut și ei un copil și s-au hotărât să se poarte ca niște adulți. Aceștia locuiesc într-o mare clădire a unei ferme. Din hambarul pe care l-au transformat în birou, Henry se ocupă de treburi legate de internet, iar Willow lucrează la un spital din apropiere. Au o fetiță care este încă bebeluș. Acesta e motivul real pentru care mama și tata vor să-i viziteze. Teddy tocmai a împlinit opt ani, iar eu – șaptesprezece, ceea ce înseamnă că am depășit de mult stadiul

în care miroseam a lapte și îi făceam pe adulți să se topească de drag.

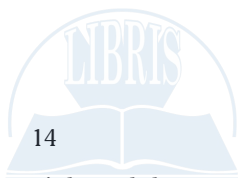
– Putem să ne oprim la BookBarn când ne întoarcem, zice mama.

BookBarn este un magazin uriaș și prăfuit, cu cărți vechi. În spate, există un vraf de discuri clasice, fiecare de douăzeci și cinci de cenți, din care nimeni nu pare să cumpere, cu excepția mea. Am o grămadă de asemenea discuri ascunse sub pat. O colecție de discuri clasice nu este genul de lucru cu care să te lauzi. I le arătasem lui Adam, dar numai după ce eram deja împreună de cinci luni. Mă așteptasem ca el să râdă. E un tip atât de tare, cu jeanșii lui tronconici, bluzele lungi și negre, demodatele tricouri punk-rock și tatuajele iscusite. În orice caz, nu este genul care să se combine cu cineva ca mine. Acesta a fost motivul pentru care, când l-am zărit prima dată privindu-mă, în sala de muzică de la școală, cu doi ani în urmă, fusesem convinsă că își râde de mine și mă ascunsesem de el. Oricum, el n-a râs. S-a dovedit că avea sub pat o colecție prăfuită de discuri punk-rock.

– Putem, de asemenea, să ne oprim la bunici pentru o cină timpurie, spune tata întinzându-se după telefon. O să te aducem în timp util ca să te poți duce la Portland, adaugă el în vreme ce formează numărul.

– Sunt de acord, zic eu.

Nu este momeala cu BookBarn sau faptul că Adam e în turneu, sau că prietena mea cea mai bună, Kim, este ocupată cu confecționarea albumului anual. Nu-i nici măcar faptul că

violoncelul meu e la școală ori că aș putea să stau acasă și să mă uit la televizor sau să dorm. Pur și simplu, aș vrea să ies cu familia mea. Acesta este un alt lucru care nu ai vrea să se știe despre tine, dar Adam îl înțelege.

– Teddy, îl strigă tata. Îmbracă-te. Plecăm într-o aventură.

Teddy își termină soloul la tobă cu un bubuit de talgere. O clipă mai târziu, năvălește în bucătărie complet îmbrăcat, de parcă își trăsese hainele pe el în timp ce aluneca pe balustrada de lemn a scărilor din casa noastră victoriană străbătuță de curenți.

– Școala e închisă peste vară... cântă el.

– Alice Cooper? întrebă tata. Chiar n-avem nici un standard? Cântă măcar ceva de Ramones¹.

– Școala s-a închis pentru totdeauna, cântă Teddy acope-rind protestele tatei.

– Întotdeauna optimist, comentez eu.

Mama râde. Pune o farfurie cu clătite puțin cam arse pe masa din bucătărie.

– Mănâncă, familie!

8.17 a.m.

Ne îngrămădim în mașină, un Buick ruginit, care era deja vechi când bunicul ni l-a făcut cadou, după nașterea lui Teddy. Mama și tata îmi propun să conduc, dar eu refuz. Tata

¹ Trupă rock americană, 1974–1996 (n.tr.)

se aşază la volan. Îi place să conducă acum. Ani întregi, refuzase cu încăpătânare să-și ia permis de conducere, insistând să se ducă peste tot cu bicicleta.

Pe vremea când cânta, faptul că nu voia să conducă însemna ca, în turnee, tovarășii săi de trupă să fie priponiți pe scaunul șoferului. Aceștia obișnuiau să-și dea semnificativ ochii peste cap. Mama făcuse mai mult de-atât. Îl bătuse la cap, îl luase cu binișorul și uneori țipase la tata să-și ia carnet, dar el insistase că preferă puterea pedalelor.

– Ei bine, atunci n-ai decât să te apuci să construiești o bicicletă care să poată duce o familie de trei persoane și, în același timp, să ne ferească de ploaie, îi ceruse ea.

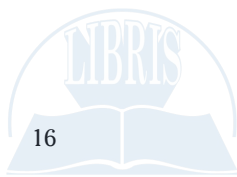
La care tata râdea întotdeauna și spunea că o să se ocupe de asta.

Dar, când mama a rămas însărcinată cu Teddy, a pus piciorul în prag. „Destul“, a zis ea. Tata a părut să înțeleagă că se schimbase ceva. A încetat să mai discute în contradictoriu și și-a luat permisul. De asemenea, s-a dus din nou la școală și și-a luat atestatul de profesor. Cred că era în regulă să fii infantil când aveai doar un copil. Dar, cu doi, era timpul să te maturizezi. Era timpul să începi să porți cravată.

Avea una în dimineața aceasta, dar și o haină sport, pepit și pantofi cu model retro.

– Văd că ești foarte potrivit îmbrăcat pentru zăpadă, spun eu.

– Sunt precum clădirea poștei, răspunde tata îndepărtând zăpada de pe mașină cu unul dintre dinozaurii din plastic ai

lui Teddy. Nici ploaia, nici zloata și nici măcar un centimetru de zăpadă n-o să mă convingă să mă îmbrac ca un tăietor de lemne.

– Hei, rudele mele erau tăietori de lemne, îl avertizează mama. Nu râde de pădurarii de doi bani.

– Nici prin cap nu-mi trece, răspunde tata. Doar evidențiam un contrast stilistic.

Tata trebuie să dea de câteva ori la cheie înainte ca mașina să se trezească la viață. Ca de obicei, se dă o bătălie pentru alegerea muzicii.

Mama vrea NPR¹. Tata vrea Frank Sinatra. Teddy vrea *SpongeBob SquarePants*². Eu vreau muzică clasică, dar, recunoscând că sunt singura amatoare din familie a acestui gen, accept să fac un compromis și să ascultăm Shooting Star. Tata negociază afacerea.

– Fiindcă nu mergem azi la școală, ar trebui să ascultăm știrile o vreme, ca să nu fim ignoranți...

– Cred că asta-i, de fapt, ignoranța, spune mama.

Tata își dă ochii peste cap, strânge mâna mamei și își drege vocea în stilul său didactic.

– După cum spuneam, întâi NPR, apoi, când se termină știrile, postul de muzică clasică. Teddy, n-o să te torturăm cu asta. Poți să folosești căștile, zice tata, începând să decupleze CD-playerul portabil pe care îl atașase radioului mașinii. Dar nu

¹ Postul național de radio (n.tr.)

² Serial de desene animate nominalizat la premiul Emmy (n.tr.)

ai voie să-l ascuți pe Alice Cooper la mine în mașină. Ți interzic. Tata se întinde spre torpedou, pentru a vedea ce conține.

– Ce spui de Jonathan Richman¹?

– Vreau SpongeBob. Este în aparat, țipă Teddy ȝopăind și arătând spre CD-player.

Clătitele cu fulgi de ciocolată și sirop nu făcuseră decât să-i amplifice agitația extremă.

– Fiule, îmi frâangi inima, glumește tata.

Și eu, și Teddy am crescut cu acordurile tembele ale lui Jonathan Richman, care este idolul muzical incontestabil al mamei și al tatei.

Odată făcută alegerea temelor muzicale, pornim la drum. Pe șosea sunt petice de zăpadă, însă majoritatea s-au topit. Dar acesta este Oregonul. Drumurile sunt întotdeauna umede. Mama obișnuia să glumească pe seama faptului că, abia când străzile sunt uscate, oamenii dau de bucluc.

– Devin încrezători, lasă prudența de-o parte și gonesc ca apucații. Polițiștii nu mai prididesc să dea amenzi pentru viteză.

Îmi sprijin capul de geam, urmărind peisajul care se derulează – un tablou cu brazi de culoare verde-închis punctați cu zăpadă, fâșii subțiri de ceață albă și, deasupra, nori de furtună cenușii și grii. Este atât de cald în mașină, încât geamurile se aburesc întruna și eu desenez înflorituri în condensul format. După ce se termină știrile, ascultăm muzică clasică. Aud primele câteva acorduri din *Sonata a treia pentru violoncel*,

¹ Cântăreț american, cantautor și chitarist (n.tr.)

de Beethoven, chiar bucata pe care trebuia să o exerseze în această după-amiază. Mi se pare un fel de coincidență cosmică. Mă concentrez asupra notelor, imaginându-mi că eu cânt, simțindu-mă recunoscătoare pentru această șansă de a exersa, bucuroasă să mă aflu într-o mașină încălzită împreună cu sonata și familia mea. Închid ochii.

Nu te-ai aștepta ca radioul să funcționeze după aceea. Dar o face.

Mașina este eviscerată. Impactul cu o camionetă de patru tone, care merge cu o sută de kilometri pe oră și intră direct în laterala dreaptă a mașinii, a avut puterea unei bombe atomice. A smuls ușile, a făcut scaunul pasagerului din față să zboare pe geamul șoferului. A lovit șasiul, proiectându-l în salturi pe partea cealaltă a drumului și a smuls motorul de parcă aceste elemente nu aveau decât fragilitatea unei pânze de păianjen. A spulberat roțile și capacele roților departe în pădure. A aprins stropii improșcați din rezervorul de benzină, așa încât mici flăcărui sfârâiau pe asfaltul umed.

Și era atât de mult zgomot. O simfonie de scrâșnete, un cor de bubuituri, o arie a exploziei și, în final, aplauzele triste ale metalului dur tăind lemnul moale al copacilor. Apoi s-a lăsat tăcerea, cu o excepție: *Sonata numărul trei pentru violoncel*, de Beethoven, răsună încă. Cumva, radioul mașinii este încă legat la baterie, așa că Beethoven se aude în liniștea din nou instaurată a dimineții de februarie.

La început, am crezut că totul este în regulă. În primul rând, încă îl auzeam pe Beethoven. Apoi este faptul că stau în picioare, într-un șanț la marginea drumului. Uitându-mă în jos, la fusta din material de blugi, la cardiganul și la cizmele negre pe care mi le-am pus azi-dimineață, mă gândesc că arată la fel ca atunci când am plecat de-acasă.

Mă urc pe taluz, pentru a vedea mai bine mașina. Nici măcar nu mai arată a mașină. Este un schelet de metal, fără scaune, fără pasageri. Ceea ce înseamnă că restul familiei mele a fost probabil aruncată afară, la fel ca mine. Îmi șterg mâinile de fustă și pășesc pe drum, în căutarea lor.

Întâi, îl zăresc pe tata. Deși la câțiva metri distanță, văd umflătura pe care o face pipa în buzunarul hainei.

– Tata! îl strig eu, dar, în timp ce mă îndrept spre el, asfaltul devine alunecos și văd bucăți gri de ceva ce seamănă cu conopida. Îmi dau imediat seama ce este, dar, cumva, nu pot face pe moment legătura cu tatăl meu. Ce îmi vine în minte sunt acele jurnale de știri despre tornade și incendii, cum acestea distrug o casă, însă o lasă intactă pe cea de-alături. Bucăți din creierul tatei zac pe asfalt. Dar pipa i se află în buzunarul stâng de la piept.

Apoi, o găsesc pe mama. Aproape că nu este deloc sânge pe ea, dar buzele îi sunt deja vinete și albul ochilor este complet roșu, ca la un vampir dintr-un film horror cu buget redus. Pare total ireală. Și, văzând-o arătând ca un zombie absurd, mă străbate un fior de panică.

„Trebuie să-l găesc pe Teddy! Unde este?“ Mă răsucesc brusc agitată, ca atunci când îl pierdusem pentru zece minute la supermarket. Fusesem convinsă că a fost răpit. Desigur, se dovedise că se dusese să cerceteze raionul de dulciuri. Când l-am găsit, n-am știu ce să fac – să îl îmbrățișez sau să țip la el.

Fug înapoi spre șanțul din care ieșisem și văd o mână ițindu-se din el.

– Teddy! Sunt aici! țip eu. Întinde-te. O să te trag.

Dar, când mă apropii, văd strălucirea metalică a unei brățări de argint, cu mici amulete în formă de violoncel și chitară. Adam mi-o dăduse când am împlinit șaptesprezece ani. Este brățara *mea*. O purtam azi-dimineață. Mă uit la încheietura mâinii. *Încă* o port.

Mă apropii mai mult și acum știu că nu Teddy zace acolo. Eu zac. Sângele din piept s-a prelins prin cămașă, fustă și pulover și acum curge ca niște picături de vopsea pe zăpada imaculată. Unul dintre picioare este strâmb, pielea și mușchiul sunt smulse, așa că pot vedea așchiile albe ale osului. Pleoapele îmi sunt coborâte, iar părul castaniu-închis este umed și năclăit de sânge.

Mă răsucesc. Nu e bine. Așa ceva nu se poate întâmpla. Suntem o familie, mergem la plimbare. Nu este adevărat. Probabil că am adormit în mașină.

„Nu! Oprește-te! Te rog, încetează! Te rog, trezește-te! țip eu în aerul înghețat.“